

พรพรรณ สุจิตตนิข

ความเมตตา กรุณา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เป็นมนุษยธรรม หรือคุณธรรมของมนุษย์ ผู้มีจิตใจสูง คุณธรรมดังกล่าวทำให้โลกร่มเย็น สงบสุข ทำให้ทุกคนมีความสุข

ความเมตตา กรุณา ใจจะควรมีเฉพาะต่อมนุษย์ด้วยกันเท่านั้น แม้แต่สัตว์ทั้งหลายที่อยู่รอบๆ ตัวเรา เราก็ควรจะเมตตา กรุณาต่อมันด้วย เพราะสัตว์เหล่านั้นก็มีจิตใจรักสุขเกลียดกลัวความทุกข์และความตายด้วยกันทั้งสิ้น

เมื่อราวปลายเดือนมิถุนายน ๒๕๕๗ ข้าพเจ้าได้เอ่ยปากชักชวนคุณแม่ซีเล็ก ซึ่งป่วยเป็นโรคมะเร็งลำไส้ ให้ทำบุญสะเดาะเคราะห์ โดยการซื้อชีวิตวัวที่กำลังจะโดนฆ่าไปปล่อย โดยนำไปให้มูลนิธิแห่งหนึ่ง เพื่อนำไปมอบให้กับชาวบ้านในชนบทที่ห่างไกล ซึ่งมีความต้องการแรงงานไว้ใช้ในการทำนา

คุณแม่ซีเล็กตกลงเห็นชอบกับข้อเสนอแนะของข้าพเจ้า และได้ขอให้ข้าพเจ้าช่วยติดต่อประสานงานกับโรงฆ่าสัตว์ และมูลนิธิดังกล่าว จนตกลงกันในเบื้องต้น แล้วจึงนัดแนะกัน ที่จะเดินทางไปสู่โรงฆ่าสัตว์ในคืนวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๗

วันนั้นข้าพเจ้าต้องมานอนที่วัดรำเปิง อ.เมือง จ.เชียงใหม่ เพราะต้องขับรถมารับคณะคุณแม่ซีเล็กเดินทางไปโรงฆ่าสัตว์ เวลา ๒๑.๐๐ น. เพื่อให้ไปถึงโรงฆ่าสัตว์ก่อนเวลา ๒๒.๐๐ น. ซึ่งเป็นเวลาที่โรงฆ่าสัตว์จะเริ่มฆ่าสัตว์

คณะของเรามีรถไป ๒ คัน คือรถของข้าพเจ้า ซึ่งมีคุณแม่ซีเล็กไปด้วย ๔ ท่าน คือ คุณแม่ซีเล็ก คุณแม่ซีคันทรส คุณแม่ซีสุดใจ และคุณแม่ซีอิม ส่วนอีกคันมีน้องต่อ

และตารุ พี่ชายขับตามไปด้วยซึ่งก็ทำให้เราอุ่นใจว่ามีผู้ชายไปด้วย เพราะไม่งั้นจะมีแต่ผู้หญิง ข้าพเจ้าเองเกิดมาไม่เคยไปโรงฆ่าสัตว์มาก่อน เลยคิดว่ามันคงจะน่ากลัวเหมือนกันมั้ง (ตามจินตนาการล่วงหน้า)

พอไปถึงโรงฆ่าสัตว์ซึ่งเป็นของเอกชน อยู่แถวถนนช้างคลาน ข้าพเจ้าก็แปลกใจว่า ทำไมโรงฆ่าสัตว์อยู่ในชุมชนที่มีคนพลุกพล่าน มีหอพักอยู่ใกล้ๆ ห้องที่ฆ่าสัตว์ และคอกที่นำสัตว์มาคักขังอยู่หลังบ้านของเจ้าของเอง ตอนแรกนึกแปลกใจว่า ถ้าเป็นอย่างนี้ เวลาฆ่าสัตว์ จะไม่มีเสียงร้องรบกวนชาวบ้านเลยหรือ

โรงฆ่าสัตว์แห่งนี้ ฆ่าแต่วัวอย่างเดียว มีทั้งวัวเนื้อ และวัวนม คินหนึ่งๆเขาจะฆ่าวัววันละ ๔ ตัว ฆ่าทุกวัน เว้นแต่วันพระวันเดียว หลังฆ่าเขาจะฆ่าแหละซาก เพื่อเตรียมไว้ให้ลูกค้าที่จะมารับไปขายต่อตามเชียงใหม่สัตวในตลาดต่อไป

คินที่คณะไปถึง ทางโรงฆ่าสัตว์เขาเตรียมวัวไ้ฆ่า ๔ ตัว เป็นวัวนม ๒ ตัว วัวเนื้อ ๒ ตัว โดยทางมูลนิธิพัฒนาชนบทที่เราติดต่อกันไป แนะนำให้เราหาวัวตัวเมีย อายุประมาณ ๒-๓ ปี สุขภาพแข็งแรง ราคาประมาณ ๒๕,๐๐๐ บาท เพราะเขาต้องการวัวที่แข็งแรง เพื่อจะได้นำไปให้ชาวบ้านที่ยากจนในชนบทไว้ใช้เป็นแรงงานทำนาและเป็นแม่พันธุ์ต่อไป

ข้าพเจ้าได้คุยกับเจ้าของ เขาพาเดินไปดูวัวที่ถูกผูกไว้นอกคอก ข้าพเจ้าเห็นวัวเนื้อ ๒ ตัวอยู่ด้านหลัง ส่วนวัวนม ๒ ตัวอยู่ด้านหน้า เจ้าของชี้ให้ข้าพเจ้าดูและบอกว่าวัวเนื้อตัวหน้าราคา ๒๕,๐๐๐ บาท ส่วนตัวหลังเป็นวัวเนื้อเหมือนกันแต่ตัวใหญ่กว่าหน่อย ดูแข็งแรงและปราดเปรียวกว่าราคา ๓๓,๐๐๐ บาท

วัวตัวหลังนี้เอง พันธุ์ที่เห็นคณะของเราเดินมา ถึงแม้มันจะถูกผูกพันธการไว้ แต่มันก็เดินริ่มาหาข้าพเจ้าบ้าง ไปหาคนโน้นคนนี้บ้าง เหมือนมาขอความช่วยเหลือ ส่วนตัวที่อยู่ข้างหน้า ดูหงอยเชื่องซึมเหมือนมันปลงตกแบบรัฐชะตากรรมของตัวเอง ยืนกลัวจนปัสสาวะ อูจจาระออกมา ยิ่งมันเห็นวัวนม ถูกจูงเข้าไปในห้องฆ่า แล้วก็มีเสียงค้อนกระทบลำตัววัว แถวบริเวณท้ายทอย เสียงดังสนั่นหวั่นไหว เสียงดังของค้อนที่ถูกกระหน่ำไปแต่ละที มันดังเข้ามาในใจของคณะเราทุกคนด้วยทำให้รู้สึกใจคอไม่ดี คงรวม

ไปถึงวัวที่ยังเหลืออยู่ด้วย แต่น่าแปลกที่ไม่ได้ยินเสียงวัวร้องสักแอะเลย จนคุณแม่ซี ๒ ท่านคือคุณแม่ซีคันธรส และคุณแม่ซีอิม ทนไม่ไหว(ขนาดคณะเราไม่เดินไปดูตอนเขาฆ่า แคได้ยินเสียง) ขอไปรอคณะเราที่รถแทน

วันแรกที่เหลืออยู่อีกตัว ซึ่งจะต้องถูกนำเข้าห้องฆ่า เป็นคิวต่อไป เกิดอาการกลัวมาก ข้าพเจ้าเห็นมันเอาหัวซุกเข้าไปในคอกอย่างอยากจะหาที่หลบภัย เพราะเขาผูกมันไว้นอกคอก มันคงคิดว่าไปอยู่ในคอกคงจะปลอดภัยกว่าการอยู่นอกคอกเป็นแน่ ลูกชายเจ้าของโรงฆ่าสัตว์ที่ยืนอยู่กับคณะของข้าพเจ้า เอ่ยขึ้นว่า “มันเป็นอาการของการกลัวตาย” แต่แล้วอีกครู่หนึ่ง มันก็ถูกนำตัวมาเข้าห้องฆ่า ถึงแม้มันพยายามขัดขืนก็ไม่สามารถหลบเลี่ยงได้ และแล้วเสียงค้อนกระทบท้ายทอยวัว ก็ดังสนั่นหวั่นไหวขึ้นมาอีก

ตาร์ทันมาชวนต่อให้เดินไปดูหน้าห้องฆ่า แต่ต่อซึ่งปกติก็ทานมังสวิรัตอยู่แล้ว ด้วยเหตุผลที่สงสารสัตว์ที่โดนฆ่าปฏิเสธโดยการสั่นหัว ข้าพเจ้าเห็นสีหน้าต่อไม่สู้ดี คงรู้สึกเศร้าใจ และสงสารวัวมาก เขาจึงเอ่ยกับข้าพเจ้าว่า “พี่ผ่อนให้เขาได้ไหม” ข้าพเจ้าหันไปมองหน้าเขาก็เข้าใจความรู้สึกของเขาที่สงสารอยากช่วย แต่ไม่มีเงินมากพอ ขณะนั้นคุณแม่ซีสุดใจซึ่งยืนอยู่ด้วยกันเอ่ยกับข้าพเจ้าว่า “คุณพรพรรณ เงินที่เตรียมไว้ทำบุญที่ตึกสงฆ์ (เป็นค่ายาการรักษาพยาบาลพระอาพาธ) เอามาทำบุญตรงนี้ก่อนได้ไหม?” ข้าพเจ้าหันไปมองหน้าคุณแม่ซี ก็เข้าใจความรู้สึกของท่าน

ข้าพเจ้าบอกตัวเองว่าต้องรีบตัดสินใจ ไม่งั้นวัวตัวที่สาม คงจะถูกจูงเข้าห้องฆ่าอีกในเวลาไม่นานนี้ ข้าพเจ้าจึงรีบเดินมาหาคุณแม่ซีเล็ก เจ้าภาพใหญ่ที่ปลีกตัวออกมา นั่งนับเงินทั้งของตนเองและของที่พวกเราช่วยกันบริจาคสมทบ เพื่อเตรียมจ่ายให้โรงฆ่าสัตว์ ที่หน้าบ้านพักของเจ้าของ

ข้าพเจ้าเข้ามาคุยกับคุณแม่ซีเล็กว่า “แม่เราพอจะช่วยวัวอีกสักตัวได้ไหมคะ สงสารมัน มันกลัวจนหงอยเซื่องซึม ปัสสาวะอุจจาระออกมาแล้ว” คุณแม่ซีสุดใจ ซึ่งเดินตามมาสมทบกับต่อมาช่วยกันพูดว่า “พวกเราจะช่วยกันทำบุญเพิ่มอีก”

คุณแม่ซีเล็ก เจ้าภาพใหญ่หันมาบอกกับข้าพเจ้าว่า “ก็คิดอยู่ ช่วยก็ช่วย แต่

อีกเท่าไรล่ะคะ” ข้าพเจ้าจึงหันไปต่อรองกับลูกชายโรงฆ่าสัตว์ว่า “วัวตัวใหญ่ที่บอกราคา ๓๓,๐๐๐ บาท นะขอคิดเป็น ๓๐,๐๐๐ บาทถ้วนได้ไหม ถ้าได้เราขอซื้อเพิ่มอีกหนึ่งตัว”

ตอนแรกเขาไม่ยอม แต่พอเราบอกว่า เราไม่มีเงินแล้ว คงสู้ได้แค่นี้ เขาเลยตกลง วันนั้นพวกเราเลยจ่ายไปก่อน ๑ ตัว ๒๕,๐๐๐ บาท ส่วนอีกตัว ๓๐,๐๐๐ บาท จะนำไปจ่ายตอนโรงฆ่าสัตว์เอาวัวไปส่งที่มูลนิธิพัฒนาชนบท วัดป่าตาราภิรมย์ อ.แมริม จ.เชียงใหม่ เรานัดเจอกันที่นั่นในเช้าวันรุ่งขึ้น

ก่อนเดินทางกลับ ด้วยความสงสัย ข้าพเจ้าจึงเอ่ยถามลูกชายเจ้าของโรงฆ่าสัตว์ว่า “ตอนฆ่าวัวทำยังไง ถึงไม่ได้ยินเสียงวัวร้องสักแอะเลย” เขาเล่าว่า คนฆ่าชำนาญมาก เพราะฆ่ามาไม่ต่ำกว่า ๒๐ ปีแล้ว เขาใช้ค้อนทุบไปที่ท้ายทอยวัว ตีให้ถูกจุดจะสลบไปเลย เลยไม่มีเสียงวัวร้องออกมาแบบนี้

รุ่งเช้าหลังจากโรงฆ่าสัตว์นำวัวมาส่งให้ที่วัด เจ้าหน้าที่ของมูลนิธิพาคณะเราไปที่กุฏิเจ้าอาวาสวัดป่าตาราภิรมย์ หลวงพ่อทำพิธีรดน้ำมนต์ให้วัวทั้ง ๒ ตัว แล้วพูดกับวัวว่า “เจ้าทั้งสองโชคดี รอดตาย เจอคนใจบุญช่วยชีวิตไว้ ต่อไปทางมูลนิธิจะได้นำเจ้าไปให้กับชาวนาไปเลี้ยงดูและใช้งาน โดยจะไม่ให้ฆ่าหรือทำร้ายใดๆเลย” แล้วท่านก็หันมารดน้ำมนต์ให้คณะของเราด้วย หลังจากนั้นทางคณะเราได้นำของไปถวายท่าน แล้วตามไปส่งวัว ๒ ตัวไปที่ด้านหลังของวัด ที่หลังวัดมีทุ่งหญ้าขึ้นอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์ต้นหญ้าเขียวสดใสร หลังจากนำวัวลงจากรถแล้ว เจ้าวัวทั้ง ๒ ตัว ดูตื่นเต้นดีใจมาก เดินตามกันเข้าไปในพงหญ้าเพื่อกินอย่างมีความสุข

คณะเราเดินทางกลับวัดไร่เปิง เพื่อให้คุณแม่ซีพักทานอาหารเพล หลังอาหารเพล คณะเราได้เดินทางไปถวายน้ำปานะ และถวายปัจจัยเพื่อเป็นค่ารักษาพยาบาลพระภิกษุอาพาธ ที่ตึกสงฆ์อาพาธโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ มีพระมารักษาพยาบาลอยู่หลายรูป หลังทำบุญเสร็จพวกเราทุกคนต่างรู้สึกปลื้มปีติในบุญกุศลครั้งนี้โดยทั่วหน้ากัน ขอให้ผู้อ่านทุกคนได้บุญด้วยกันนะคะ สาธุๆ